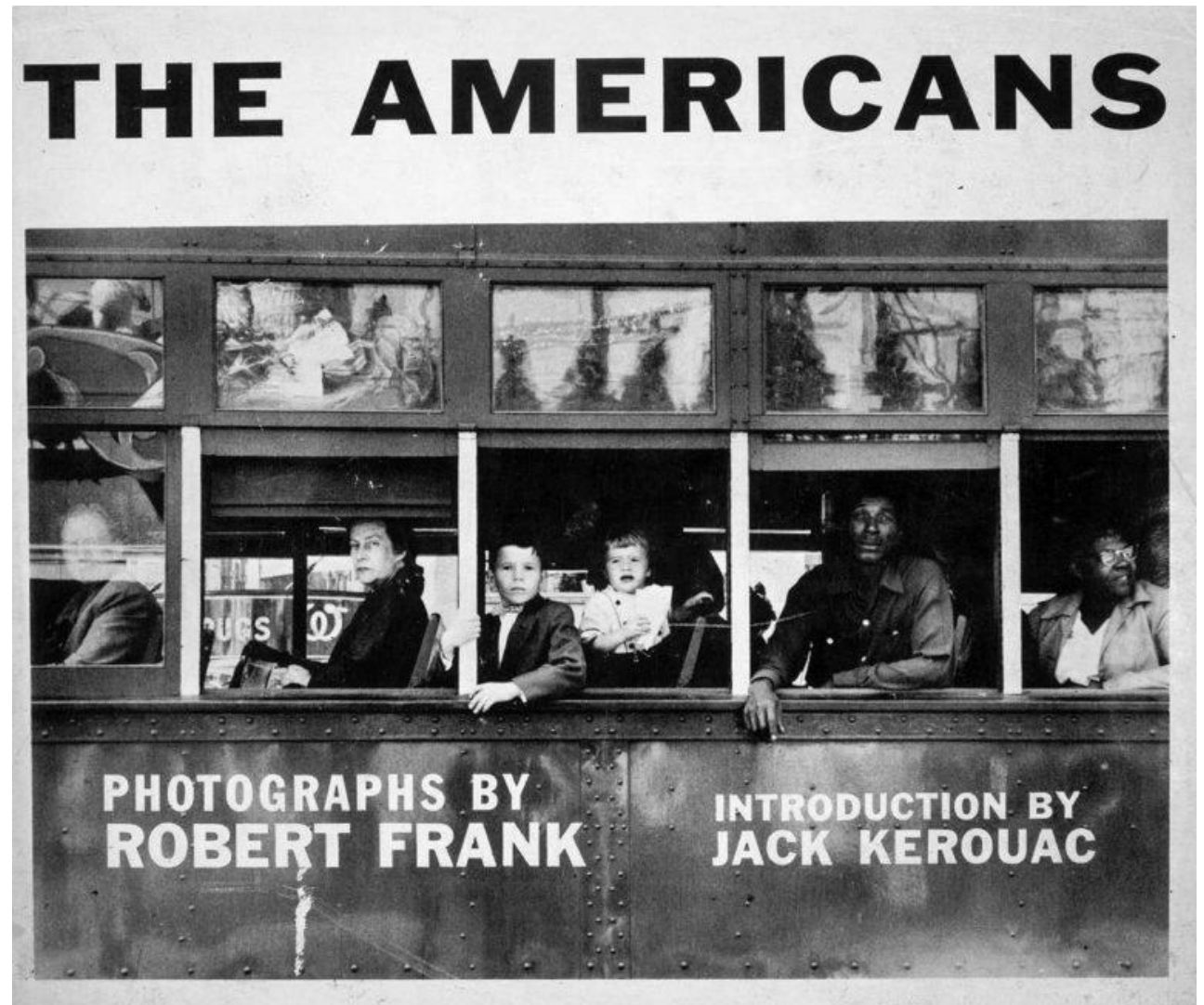
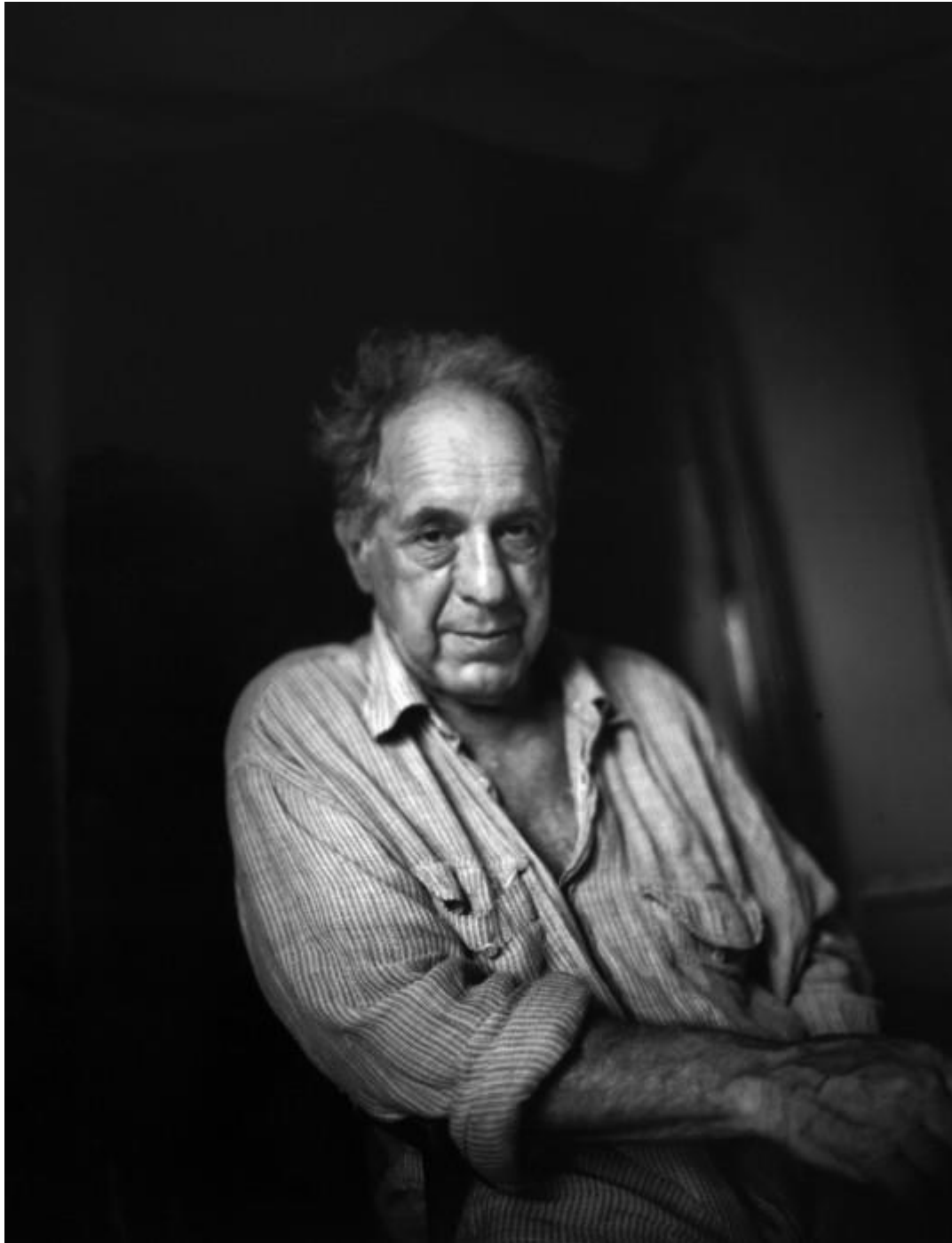

Robert Frank -Ρόμπερτ Φρανκ

[Robert Frank](#)

Ο Robert Frank είναι ο φωτογράφος με την μεγαλύτερη επιρροή στη φωτογραφία του 20^{ού} αιώνα.

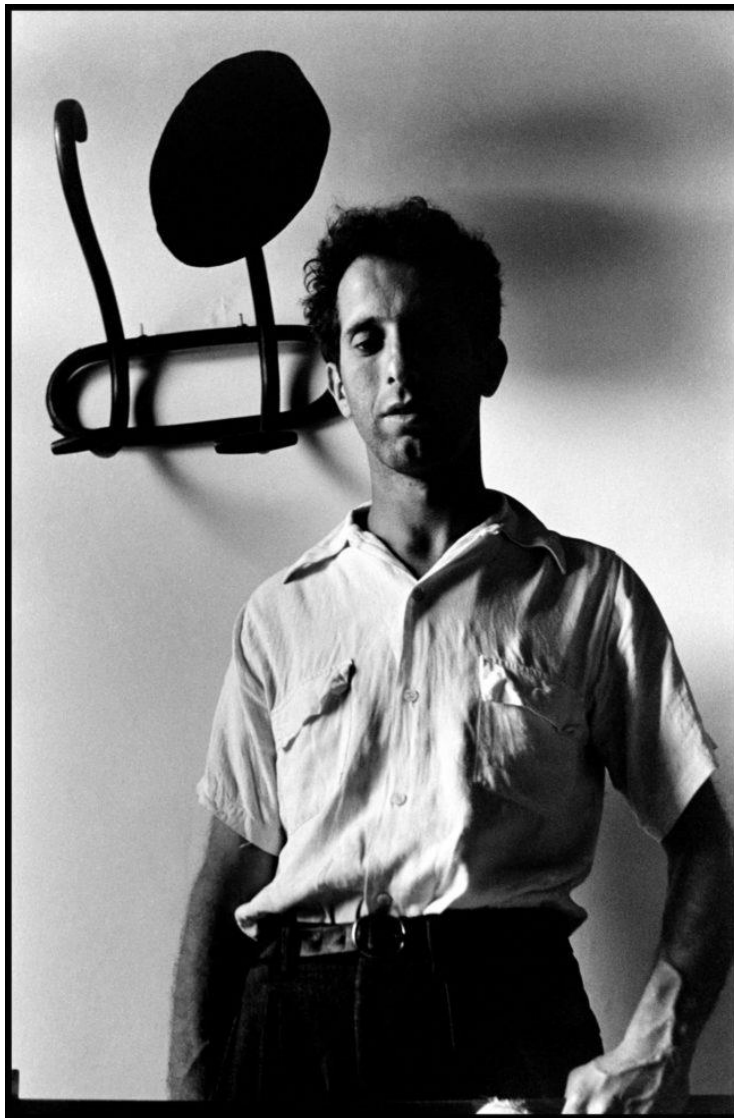

Ο Ελβετός – Αμερικανός φωτογράφος Robert Frank (9 Νοεμβρίου 1924 – 9 Σεπτεμβρίου 2019), γόνος μεσοαστικής οικογένειας, γεννήθηκε στην Ελβετία και έφυγε στα 95 του χρόνια από τη ζωή, στο Inverness της Nova Scotia. Ο πατέρας του ήταν Γερμανός επιχειρηματίας, που μετακόμισε στην Ελβετία μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Άρχισε να μελετάει τη φωτογραφία το 1941 και πέρασε τα επόμενα έξι χρόνια εργαζόμενος για εμπορικά στούντιο φωτογραφίας και γραφιστικής στη Ζυρίχη, τη Γενεύη και τη Βασιλεία. Αν και μερικά περιοδικά αποδέχτηκαν την ασυνήθιστη για μόδα χρήση της 35mm

Leica, ο Frank παραιτήθηκε λίγους μήνες μετά την πρόσληψή του. Ετοιμάζοντας ένα portfolio με 40 φωτογραφίες για να συστήσει τη δουλειά του σε εκδότες περιοδικών, δημιούργησε μια χειροποίητη έκδοση με τίτλο 40 Fotos (1941 / 1946), με εικόνες από ταξίδια του σε Μιλάνο, Παρίσι, Στρασμπουργκ κ.α.

Παρόλο που ο Φρανκ και η οικογένειά του παρέμεναν ασφαλείς στην Ελβετία κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, η απειλή του Ναζισμού και η “κούραση” από “το μικρό μέγεθος της Ελβετίας”, τον ώθησαν να αφήσει την αστική οικογένειά του και να μεταναστεύσει το 1947 στις Ηνωμένες Πολιτείες, μια απόφαση που στάθηκε καθοριστική για το έργο του.

Robert Frank by Elliott Erwitt

Στη συνέχεια, ταξίδεψε στη Νότια Αμερική, γυρίζοντας στις πόλεις και τα χωριά της Βολιβίας και του Περού. Δημιούργησε και άλλο βιβλίο, με φωτογραφίες που τράβηξε στο Περού. Γύρισε για λίγο στο Παρίσι και επέστρεψε στη Νέα Υόρκη, όπου ο φημισμένος art director Αλεξέι Μπροτρόβιτς (Alexey Brodovitch) τον προσέλαβε ως φωτογράφο μόδας στο Harper's Bazaar. Τότε γνώρισε και τον Edward Steichen και εντάχθηκε στο δυναμικό της ομάδας “51 American Photographers”.

Ο γρήγορος ρυθμός της Αμερικανικής ζωής και η διαπίστωση της υπερβολικής έμφασης στα χρήματα, του έδωσαν μια άλλη άποψη για αυτό που ονομάζεται “Αμερικάνικο Όνειρο”. Ο Robert ήταν ένας ξένος για την αμερικάνικη κοινωνία και την ιδιοσυγκρασία της.

Έχοντας ήδη φωτογραφίσει στην Ευρώπη και την Λατινική Αμερική, συνειδητοποίησε ότι είχε έρθει η ώρα να δημιουργήσει ένα έργο που δεν θα περιοριζόταν στα μεμονωμένα κάδρα της αποσπασματικής φωτογραφικής, αλλά θα αφηγούνταν μια ιστορία. Αυτό που είχε στο νου του ήταν η “οπτική μελέτη ενός πολιτισμού”.

Με τη βοήθεια του Walker Evans, ο Frank εξασφάλισε μια δουλειά από το Ίδρυμα Guggenheim Memorial Foundation. Λέγεται ότι ο ίδιος ο Walker Evans του πρότεινε να υποβάλει την αίτηση και μάλιστα τον βοήθησε να την συντάξει.

Στην αίτησή του προς το ίδρυμα Guggenheim το 1955, αποσαφήνισε ανάγλυφα τις σκέψεις του:

“Αυτό που έχω στο μυαλό μου είναι η παρατήρηση και η καταγραφή για το τι ένας πολιτογραφημένος Αμερικανός μπορεί να δει στις Ηνωμένες Πολιτείες και που υποδηλώνει το είδος του πολιτισμού που γεννήθηκε εδώ και εξαπλώνεται σε άλλα μέρη. Μιλώ για πράγματα που βρίσκονται εκεί έξω, παντού, τα οποία είναι εύκολο να βρεις, αλλά όχι να τα επιλέξεις ή να τα ερμηνεύσεις”.

Το 1955, το ταξίδι που ξεκίνησε ο Robert Frank στην Αμερική, διασχίζοντας όλη τη χώρα με την οικογένειά του, τα χρήματα της υποτροφίας και ένα νοικιασμένο αυτοκίνητο, αποτέλεσε μια, αλλά

Κέρουακ *On the road*, προσέγγιση, μόνο που αυτή τη φορά έγινε φωτογραφικά, μέσα από την κάμερα του φωτογράφου και όχι μέσα από τις λέξεις του Αμερικάνου συγγραφέα.

Το αποτέλεσμα αυτής της περιπλάνησής του αποκάλυψε με διεισδυτική και θλιμμένη ματιά την γυμνή ψυχή της Αμερικής της δεκαετίας του '50. Δεν πρόκειται για μια απλή καταγραφή της Αμερικής. Ο Frank φωτογράφησε με αποστασιοποιημένο ρεαλισμό και διεισδυτικότητα.

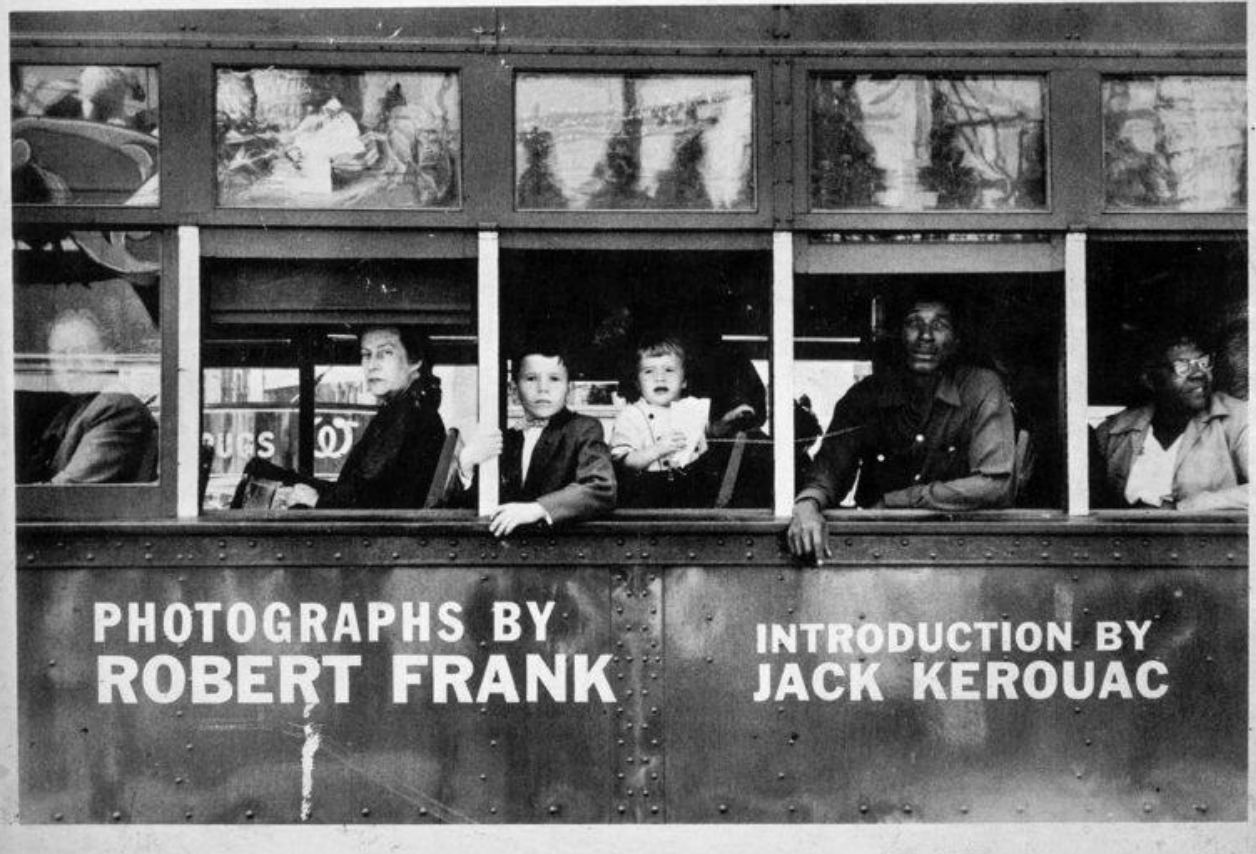
Η τεχνική τελειότητα δεν ήταν το ζητούμενο, ούτε θα συναντήσει κανείς στα κάδρα του τους κλασικούς κανόνες αισθητικής. Αναζήτησε τον αμερικανικό τρόπο ζωής, την απεραντοσύνη της χώρας, τις παράξενες αντιφάσεις της αμερικανικής κουλτούρας, την τρέλα της, τη μοναξιά και τη θλίψη της, τον διάχυτο ρατσισμό, τη βία και την καταναλωτική κουλτούρα της.

Στο ταξίδι του επισκέφτηκε Detroit and Dearborn, Michigan, Savannah, Georgia, Miami Beach, St. Petersburg, Florida, New Orleans, Louisiana, Houston, Texas, Los Angeles, California, Reno, Nevada, Salt Lake City, Utah, Butte, Montana, Chicago, Illinois. Από τις 28.000 φωτογραφίες του ταξιδιού μόλις 83 επιλέχθηκαν για την έκδοση του "The Americans".

Το βιβλίο “The Americans” συνέβαλε στην αλλαγή κατεύθυνσης της φωτογραφίας. Ο Frank, με “οδηγό” τον Walker Evans και το “American Photographs” (1938) έδωσε στη φωτογραφία ένα σπουδαίο και εμβληματικό βιβλίο με εικόνες που συγκροτούν μια αφήγηση της Αμερικής μέσα από το δικό του βλέμμα, τη δική του προσέγγιση στην σύγχρονη Αμερική. Για τους Αμερικάνους, όμως, θεωρήθηκε μάλλον αντιαμερικανική. Το βιβλίο του δεν βρήκε στέγη σε κανέναν αμερικάνικο εκδοτικό οίκο κι έτσι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Γαλλία, με τον τίτλο “Les Américains” (1957).

THE AMERICANS

Με την επιστροφή του στη Νέα Υόρκη, το 1957, συνάντησε τον Jack Kerouac, ο οποίος εντυπωσιάστηκε από τις εικόνες του και ήταν εκείνος που έγραψε την εισαγωγή για την αμερικάνικη έκδοση “The Americans” (1959) ^[1]. Πρόκειται, ίσως, για το φωτογραφικό βιβλίο με την μεγαλύτερη επιρροή στον 20^ο αιώνα.

Ο Frank έγινε φίλος και με τον ποιητή Allen Ginsberg και γνώρισε τους μπίτνικ (κίνημα Beat).

Το “The Americans” αμφισβήτησε τους κανόνες που καθορίζονταν από τον Henri Cartier-Bresson και τον Walker Evans, του οποίου το έργο ο Frank θαύμαζε, αλλά δεν βρήκε λόγο να μιμηθεί. Μάλλον προκλητικά, αντιτάχθηκε στον πικτορεαλισμό και τα φωτορεπορτάζ των περιοδικών (Life και Time).

“Ήμουν κουρασμένος από τον ρομαντισμό”, δήλωσε κάποια στιγμή ο Frank, “ήθελα να παρουσιάσω αυτό που είδα, καθαρά και απλά”.

Το 1961 πραγματοποιήθηκε η πρώτη ατομική έκθεση του Robert Frank στο Art Institute of Chicago και το 1962 εξέθεσε στο Museum of Modern Art της Νέας Υόρκης.

Ο θόρυβος που δημιούργησε το βιβλίο και ο αιφνίδιος θάνατος της κόρης του σε αεροπορικό δυστύχημα, τον ώθησαν να εγκαταλείψει τη φωτογραφία και να στραφεί στον κινηματογράφο. Αφιέρωσε πολύ χρόνο στην παραγωγή ταινιών, συμπεριλαμβανομένων των ταινιών ντοκιμαντέρ [“Pull My Daisy”](#) (1959), σε σενάριο και αφήγηση του Kerouac και την πιο γνωστή [“Cocksucker Blues”](#), που καταγράφει την περιοδεία των Rolling Stones (1972), με έμφαση στο sex και τα ναρκωτικά που κυριαρχούσαν στην περιοδεία του συγκροτήματος. Φωτογραφίες του Frank υπάρχουν και στο εξώφυλλο του album των Rolling Stones “Exile on Main St”.

Ο Frank πέρασε μεγάλο μέρος του χρόνου του τα επόμενα χρόνια, κάνοντας πειραματικές ταινίες. *“Όταν κάνεις μια ταινία, κάνεις μια συζήτηση”*, είπε σε μια συνέντευξη το 1994 στους New York Times, *“έχεις περισσότερη επαφή με τους ανθρώπους. Όταν φωτογραφίζεις, συχνά το βάζεις στα πόδια.”*

Επίσης, οι ανεξάρτητες φωτογραφίες του συγκέντρωσαν τη στήριξη μεγάλων προσωπικοτήτων του κόσμου της τέχνης της Νέας Υόρκης, όπως οι Edward Steichen, Willem de Kooning, Franz Kline και Walker Evans.

Ο Frank δεν ξέχασε τη φωτογραφία και δημοσίευσε το 2^ο φωτογραφικό του βιβλίο, μια “φωτογραφική αυτοβιογραφία” με τίτλο “The Lines of my Hand” (1972), όχι πια με εικόνες δρόμου, αλλά κυρίως με κολάζ και still life (μια διευρυμένη έκδοσή της εμφανίστηκε το 1989).

Ένα χρόνο αργότερα, δώρισε ένα αρχείο με 5.500 αρνητικά και contacts στη National Gallery of Art, στην Ουάσινγκτον και ήταν η πρώτη φορά που ένα ίδρυμα συνέλεξε το έργο ενός ζωντανού φωτογράφου. Η πινακοθήκη οργάνωσε μεγάλη αναδρομική έκθεση του Frank, το 1995.

Άλλα μουσεία που οργάνωσαν εκθέσεις του είναι το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης, το George Eastman στο Ρότσεστερ, το Μουσείο Τέχνης της Φιλαδέλφεια, το New York’s Whitney Museum of Art, το Μουσείο Καλών Τεχνών του Χιούστον.

Το “The Americans” επανακυκλοφόρησε το 2007 με νέο εξώφυλλο, κάποιες εικόνες έγιναν κροπ με διαφορετικό τρόπο, είχε νέο τύπωμα αλλά και δύο φωτογραφίες που άλλαξαν.

Παραμένει συγκλονιστικό και μια αέναη επιρροή, γιατί απλά έδειξε τα πράγματα όπως ήταν.

Ο φωτογράφος Joel Meyerowitz έχει γράψει ότι “Ποτέ πριν δεν υπήρχε ένα βιβλίο με φωτογραφίες με την ολότητα της λογοτεχνίας και τη σαφήνεια ενός ποιήματος”.

Η επίδραση του Frank επεκτάθηκε και πέρα από τη φωτογραφία. “Πάντα ήθελα να γράψω τραγούδια με τον τρόπο που κάνει ο Frank εικόνες,” είπε κάποτε ο Bruce Springsteen.

[1]

"ROBERT FRANK" INTRODUCTION (TO HIS PHOTO BOOK NOV. 6 1957)

That crazy feeling in America when the sun is hot on the streets and music comes out of the jukebox on from a nearby funeral, that's what Robert Frank has captured in these tremendous photographs taken as he travelled on the road around practically 48 states in an old used car (on tGuggehehedeime effelewship) and with the agility, mystery, genius, sadness and strange secrecy of a shadow photographed scenes that have never been seen, before, on film. For this he will definitely be hailed as a great new artist in his field. After seeing these pictures you d end up finally not knowing any more whether a jukebox is, sadder than a coffin.

ats because e alwas taj king pictures of jukeboxes and vvins.....and intermediary mysteries like the negro priest squatting underneath the bright laudi belly mer of the Missispi at Baton Rouge for some reason at dusk or early dawn with a white spovy cross and scret incantations never known aoutside the bayou-----Or the picture of a chair in some cafe with the sun coming in the wi dow and setting on the chair in a holy halo i never thought could be caught on film much less described in its beautiful visual entirety in words...

The humor, the sadness, the EVER THInGness, and americamestt of the se pictures! Tall thin cowboy rolling butt outside madiscon square garden new york for rodeao season, sad, spindly, unbelievable.....long shot of night roead arrowing forlcarn into o immensities and flat of impossible to believe America in New Mexico under the prisoners' moon.....under the whang whang gitar star.....Haggard old frowsy dames of los Angeles leaning peering out the right front window of Old Paw' s car on a Suneday gawking & critixing to explain americak to little children in the spaggered back seat.....tatooted guy sleeping on grass in park in Cleaveland, snoring dead to the world on a sunday afternoon with too many ballons and sailboats.....Hoboken in the winter, platofrom full of pliticians all ordinary looking till suddenly at the far end to the right you see one of them pursing his lips in prayer politico yawing probably) not a souldldk, kkd.....Old man standing hesitant with oldman cane under old steps long since torn down....Madman resting under amaerican flag canopy in old cubsted car seat in fantastic Venice California backyard I could sit in it and sketch 30,000 words

.....(as a railroad brakeman I rode by those backya ds leaning out of the old steam pot)(empty tokay bottles in the palm wdeeds)----- Picks up 2 hitchkickers and let s them drive the car, at night, and people look at their two faces looking rimly onward into the night and say "OO How mean they look" but all they want to do is arrow on down that road and get back to the sack.....Rkbert's here to tell us so.....St Peter burg floa the retirees old codgers on a bench in the busy mainstreet loeaning on their cans and talking about social security and one incredible I think Seminole aor half Negro woman pulling on her cigarett with thoughts of her own, as pure a picture as the nices tenor solo in jazz.....

as american as picture.. ...The faces dont editorialize or cricise or asya anything but "this is the way we are in real life and if you dong like it I dont know anything about it cause I m living my own life my way and may God bless us all" mebbe.....

if we deserve it..... OI the lone woe of Lee Lucien, a basketab pittykats..

what a poem htis is, what peems can bet wexitten about this booo of pictures some day by some some youn new writer high by candlelight bending over them describing every gray mysterious detail, the gray film that caught the actual pink juice of human kind.

Whether ti s the milk of humankind-ness, or human kindness, Shakespeare meant, makes no difference when you look at these picture. Better than a show.

Madroad driving men ahead... ^{WILLOW WEAVER (C) 55} Lining on his satin pillow in the tremendous fame of death, Man, black, mad mourners filing by to take a peek at holy face to see what death is like and death is like life, what else....if you know what t he sutras say

.....chicago conventich with sleek face earnest wheedling confiding ciagrlholding union booss fast as Nero and eager as Caseres in the thunder us beer crash hall leaning over to confide...Gamming table at Putte with background elctich posters and little gambling doodads to knock over, editoriakl page in itself

.....car shrouded in fancy expensive designed tarpoulian

(i knew a truckdriver pronounced i tTarpoulian) to keep soots of no-soot Long Beach from falling on new simonize job as owner who is 2 dollar an hour carpenter snocoes in house with wife and Tv, all under palm trees for nothing, in the cemeterial

Long Beach night, ag..... In Idaho three crosses where the cars crashed, where that long thin cowboy just barely made it to madison suqre garden as he was about a mile down the road then.....I told you to wait in the car says people in america so robert sneaks around and photographs little kids waiting in the car, whether 3 rich littlebrothers in a limousine, 6puocuiniso mobibotto ouo p tous, or poor littl e kids cant keep their yes open on Route 90 Texas at 4 a m as bad goes to the bushes and stretches..... The gasoline motsters stand in the news

mexico flats under big sign says SAV.....13, the swet little white baby in the blacknurses arms both of them bemused ih heaven, apicture that should have been blown up & hanung in the street of Little rock showing love under the ski and in the womb of our universe the Moher.....and 52 the lonelies picture ever mad, the urinals that wmen never see, the shoeshine going on in sad stemly

.....Wow, and blown over Chinese cemetery flowers in a San francisco hill being hammered by potatopat h fog on a march night I'd say and nobody there bu t thd rubber cat.... Anybody doesnt like these pitchers dont like potry, see? Anybody dont like plotry go home see Television shots of big hatted cowboys being tolerated by kind horses. g in rainy gloom of cut draw San Bernadino camer a pas.

To Rober Frank, i now give this message: You got eyes.

And I say: that little ole lonely elevator girl looking up sighing in an elevator full of blurred people what's her name & daddress.

ompiouvs 40p161,

"First draft of Jack Kerouac's "Introduction" for Robert Frank's The Americans, 1957.